

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.662 van 11 februari 2003
in de zaak A. 78.395/XIV-1360.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat E. VAN DER HALLEN,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Nachttegaalstraat 47

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 24 april 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de beschikking van 14 juli 1997 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist haar beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen en van, ten tweede, de beslissing van 6 januari 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op het arrest nr. 94.513 van 4 april 2001 waarbij de debatten worden heropend en aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag wordt gesteld;

Gelet op het arrest nr. 100/2002 van het Arbitragehof van 19 juni 2002;

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A.-C. DE RIDDER die, loco Advocaat E. VAN DER HALLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak reeds werden samengevat in het arrest nummer 94.513 van 4 april 2001;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 6 van het E.V.R.M. en van het algemeen rechtsbeginsel inzake de onpartijdigheid en het recht op een eerlijk proces, doordat de gemachtigde bijzitter van de Tweede Kamer vooraleer de zaak werd behandeld, reeds besliste dat het beroep als kennelijk ongegrond voorkomt, dat de gemachtigde bijzitter aldus de indruk gaf partijdig te zijn, dat het feit dat zij zich nadien voor deze rechter kon verdedigen, moeilijk als een eerlijk proces kan gezien worden vermits de rechter die de zaak moest behandelen al geoordeeld had;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het E.V.R.M. valt, dat de voorzitter-gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer door het nemen van de beschikking van 14 juli 1997 geenszins als vooringenomen moet worden beschouwd, dat de voorzitter-gemachtigde bijzitter immer vrij over de “kennelijke” ongegrondheid van de zaak heeft geoordeeld;

2.1.3. Overwegende dat artikel 6.1. van het E.V.R.M. in deze niet toepasselijk is daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging doet; dat de mogelijkheid om als alleenrechtsprekend lid uitspraak te doen, rechtsgrond vindt in artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993; dat deze bepaling luidt als volgt :

“Wanneer de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter, na inzage van het verzoekschrift oordeelt dat het beroep onontvankelijk is of kennelijk ongegrond is, kan hij het beroep zelf behandelen als alleenrechtsprekend lid (...)”;

dat deze wetsbepaling er geen twijfel over laat bestaan dat het lid, dat over het onontvankelijk of kennelijk ongegrond karakter van het beroep oordeelt, vervolgens zelf dit beroep als alleenrechtsprekend lid kan behandelen; dat het door verzoekster ingeroepen algemeen rechtsbeginsel niet kan opwegen tegen deze duidelijke wettekst; dat het eerste middel moet worden verworpen;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel aanvoert dat artikel 57/12, vierde lid, van voormelde wet van 15 december 1980 het gelijkheidsbeginsel, gewaarborgd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt waar het bepaalt dat de voorzitter of de gemachtigde bijzitter, die geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond is, dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid mag behandelen, dat deze wetsbepaling aldus wat het recht op een eerlijk proces en het verbod van partijdigheid betreft, een ongelijkheid schept tussen kandidaat-vluchtelingen die het recht hebben te verschijnen voor een kamer bestaande uit drie leden en zij die maar recht hebben op een kamer bestaande uit één lid, nadat dit lid eerst zelf geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond is, terwijl voor dit onderscheid geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat, dat conform artikel 26 van de wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof dan ook een prejudiciële vraag aan dit Hof moet worden gesteld;

2.2.2. Overwegende dat het Arbitragehof in zijn arrest nummer 100/2002 van 19 juni 2002 voor recht heeft gezegd dat artikel 57/12, vierde lid, van voormelde wet van 15 december 1980 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt; dat het tweede middel moet worden verworpen;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster in het derde middel laat gelden dat de gemachtigde bijzitter in zijn beschikking van 14 juli 1997 ten onrechte naliet te motiveren waarom het beroep kennelijk ongegrond voorkwam;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de beslissing van 14 juli 1997 naar behoren werd gemotiveerd door de vaststelling dat de indruk is ontstaan dat het beroep kennelijk ongegrond is;

2.3.3. Overwegende dat de beschikking van 14 juli 1997 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer besliste het beroep van verzoekster zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen rust op de overweging dat “na inzage van het verzoekschrift tot beroep de indruk is ontstaan dat dit beroep overkomt als kennelijk ongegrond”; dat een beroep kennelijk ongegrond is wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld, maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden; dat in niet mis te verstane bewoordingen de gemachtigde bijzitter aldus te kennen heeft gegeven dat het hem op zicht van het beroepschrift voorkwam dat de erin vervatte uitleg manifest niet tot een andere

beslissing in beroep kon leiden; dat zodoende genoegzaam werd aangegeven waarom er grond bestond om de zaak als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoekster in het vierde middel betoogt dat de rechten van verdediging en het algemeen rechtsbeginsel inzake de onpartijdigheid werden geschonden doordat de voorzitter reeds in het begin van de zitting stelde dat hij niet overtuigd was van de goede trouw van de advocaat;

2.4.2. Overwegende dat, blijkens de bijlage bij het verslag van de zitting, de gemachtigde bijzitter op de vraag van verzoeksters raadvrouw, waarom de zaak ongegrond was en waarom dit niet werd toegelicht antwoordde dat “het niet aan de advocaat is de rechtbank te ondervragen en dat hij niet overtuigd is van de goede trouw waar de advocaat het voorstelt als zou er een beslissing genomen worden over de grond van de zaak vermits de beslissing van 14 juli 1997 een beslissing is vooraleer recht te doen waarin alleen een weergave is gegeven van een indruk die is ontstaan na het doornemen van het dossier”; dat de raadvrouw van verzoekster het ter zitting volkomen ten onrechte deed voorkomen alsof er omtrent het lot van het beroep reeds op 14 juli 1997 was beslist, terwijl het hier slechts ging om een beslissing vooraleer recht te doen, gesteund op een indruk ontstaan na het doornemen van het dossier; dat de enkele omstandigheid dat de gemachtigde bijzitter uiting gaf aan zijn twijfel omtrent de goede trouw van de raadvrouw bij deze manifest verkeerde voorstelling van zaken, niet doet blijken van enige ongeschiktheid om de zaak van verzoekster op een onpartijdige wijze te behandelen; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat verzoekster in het vijfde middel laat gelden dat de beslissing van 14 juli 1997 genomen is met schending van artikel 8, derde lid, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993, doordat zoals in het verslag van de zitting geacteerd, deze beslissing “alleen een weergave is (...) van een indruk die is ontstaan na het doornemen van het dossier”, terwijl de voorzitter of de gemachtigde bijzitter alvorens te beslissen het beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen, enkel het beroepschrift en niet het administratieve dossier mag onderzoeken;

2.5.2. Overwegende dat, zo de voorzitter of de gemachtigde bijzitter luidens artikel 8, derde lid, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 het beroep zelf kan behandelen “wanneer na inzage van het verzoekschrift blijkt dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is”, dit geenszins betekent dat hij zich in dat stadium van de procedure moet beperken tot het inzien van het verzoekschrift en derhalve geen kennis mag nemen van het administratief dossier; dat, de voorzitter of de gemachtigde bijzitter slechts kan oordelen dat het beroep laattijdig lijkt, indien hij aan de hand van het administratief dossier de datum van kennisgeving van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan nagaan; dat zo ook het veelal nodig zal zijn de inhoud

van de beroepsakte aan het administratief dossier te toetsen alvorens kan geoordeeld worden dat de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden, met andere woorden dat het beroep kennelijk ongegrond lijkt; dat het vijfde middel niet gegrond is;

2.6.1. Overwegende dat in het zesde middel verzoekster laat gelden dat de motiveringsplicht werd geschonden, doordat, eerste onderdeel, de voorzitter uit het faxbericht van 10 juni 1997 afleidde dat haar echtgenoot eerder in Duitsland had verbleven, terwijl in de besluiten werd bewezen dat dit faxbericht niet op haar echtgenoot betrekking had, wat integraal bevestigd werd door de informatie van 6 november 1997 van de verbindingssambtenaar en doordat, tweede onderdeel, zij niet op de hoogte is van de motieven die de gemachtigde bijzitter hebben geïnspireerd bij zijn indruk van kennelijke ongegrondheid;

2.6.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de voorzitter-gemachtigde bijzitter zijn beslissing naar behoren heeft gemotiveerd door op omstandige wijze de argumenten weer te geven die hem deden besluiten de asielaanvraag als ongegrond af te wijzen, dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave bevat van de opgegeven feiten om te besluiten dat geen elementen kunnen worden in aanmerking genomen die doen blijken dat het leven of de vrijheid van verzoekster zodanig in gevaar was dat zij haar land uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie verliet, dat verzoekster de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen gedane vaststellingen geenszins weerlegt;

2.6.3.1. Overwegende dat in een eerste faxbericht van 10 juli 1997 de heer G. H. van het Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge bevestigde, dat de genaamde S. K. Duitsland was binnengekomen op 27 februari 1978 en er een onbeperkte verblijfsvergunning bezat; dat in een tweede faxbericht van 6 november 1997 verbindingssambtenaar G. V. om allerlei redenen nagenoeg volledig uitsloot dat het om dezelfde persoon als verzoeksters echtgenoot ging; dat uit niets blijkt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich op de inhoud van het faxbericht van 10 juni 1997 heeft gebaseerd om verzoekster de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren; dat het eerste onderdeel niet opgaat;

2.6.3.2. Overwegende dat door zelf als alleenrechtsprekend lid over het beroep van verzoekster uitspraak te doen de gemachtigde bijzitter impliciet maar zeker te kennen geeft dat zijn eerste indruk naderhand werd bevestigd en het beroep inderdaad als kennelijk ongegrond moet worden aangemerkt, met andere woorden dat de in beroep gegeven uitleg duidelijk niet tot hervorming van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan leiden; dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing deze inzonderheid gebaseerd is op “de tekortkoming aan te tonen waarom

(betrokkene) uit haar land van herkomst echt moest vluchten”, welke tekortkoming de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnde, en op de omstandigheid “dat er geen overtuigend element van enige gerichte actie tegen haar persoon vanwege de overheid in het land van oorsprong kon gevonden worden”; dat het tweede onderdeel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf februari tweeduizend en drie, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.